

ВЪНЕЦЪ

ИЛЮСТРОВАННО СПИСАНИЕ
ЗА ЮНОШИ И МЛАДЕЖИ



ГОДИНА XX.

МАРТЪ 1943.

КНИЖКА 6.

Емилиянъ Станевъ

Рисъ

Щомъ се здрачи, рисътъ, който спѣше въ хра-
лата на единъ грамаденъ боръ, се измъкна навънъ.

Той се прозина съ широка котешка гримаса, отъ
която неговитѣ уши се свиха назадъ, а раззиналата му
уста показва бѣлитѣ му и остри зъби.

Наоколо бѣше тихо и мрачно. Измжчени отъ теж-
ката и продължителна зима, старитѣ борове изглеждаха
безкрайно тжжни. По напуканитѣ имъ стѣбла висѣха
черни мъхове. Шишарки и клечки, сплетени като гар-
ванови гнѣзда, мрачно тъмнѣха въ клонитѣ имъ, кж-
дето се виждаха остатъци отъ вледененъ снѣгъ.

Рисътъ клекна лениво подъ бора и започна да се
услушва. Изглеждаше все още сѣнливъ, отегченъ, из-
пълненъ съ презрение къмъ всичко, сякашъ съвсемъ
не му се искаше да трѣгне изъ влажната и мълчалива гора.

Ала това безразличие бѣше лукаво. Остриятъ му
слухъ долавяше тихитѣ съскания на подранилъ глу-
харъ. Звучитѣ идваха отъ насрещния склонъ на пла-